

melser om prisskiltning m. v. for radio og fjernsyn etc.

Ad § 22.

Trods Fællesraadet henstilling har man opretholdt, at der ikke indføres dispensationsmulighed fra reglen om, at registrerede virksomheder senest 20 dage efter afgiftsperiodens udløb skal angive afgiftens størrelse til toldvæsenet. Dette begrundes af finansministeren med, at da det er hensigten at benytte maskinel databehandling i videst muligt omfang, er en sådan regel ikke hensigtsmæssig.

Det er forståeligt, at finansministeriet ønsker databehandling, men da også erhvervsvirksomhederne i stadig større omfang vil overgå til databehandling, som — bl. a. under hensyn til den voldsomme udvikling og mange nye opgaver også som følge af merværdiafgiften — næppe kan klares inden for 20 dage, henstilles, at der indføres en dispensationsmulighed fra 20 dages fristen.

Ad § 40, stk. 4.

Denne bestemmelse fastsætter, at virksomheder, der benytter betalingsmetoden som grundlag for afgiftstilsvaret, skal foretage en specificeret opgørelse over deres udestående fordringer ved lovens ikrafttræden og indsende den inden én måned til toldvæsenet. Opgørelsen skal tjene som kontrolforanstaltning, idet indbetalinger på disse udestående fordringer ikke skal medregnes til den afgiftspligtige omsætning.

I skrivelsen af 17. juni 1965 henstillede Fællesraadet, at det tillades at modregne disse fordringer i den afgiftspligtige omsætning, første gang denne opgøres. I beretningen af 28. september 1965 anføres af finansministeriet, at medens man ikke kunne tillade, at virksomhederne får adgang til at modregne de ved lovens ikrafttræden udestående fordringer ved den første afgiftsberegning, kunne man tiltræde, at der i den afgiftspligtige omsætning for hver af de første perioder efter lovens ikrafttræden blev fradraget det beløb, hvorved de udestående fordringer ifølge den ved lovens ikrafttræden foretagne opgørelse var reduceret i periodens løb.

Hertil skal Fællesraadet bemærke, at den af finansministeriet skitserede løsning på

ingen måde letter virksomhedernes administrative arbejde, idet de jo gennem denne bestemmelse tvinges til at føre et dobbeltbogholderi over udestående fordringer pr. lovens ikrafttræden, afdrag på disse m. v. Denne belastning vil samtidig forøge fejlmulighederne og vanskeliggøre kontrol.

Fællesraadet skal derfor indtrængende henstille, at man — i lighed med reglerne vedrørende statens afgiftsgodtgørelse ved engrosomsætningsafgiftens ophør — tillader, at virksomhederne fradrager 25 pct. af de udestående fordringer i hvert af de fire første kvartaler.

Ad § 41, stk. 1.

I vor skrivelse af 17. juni 1965 henlede vi opmærksomheden på, at engrosafgiften i 1962 og 1965 for visse varer blev indreguleret ved ændringer i den gældende punktbeskatning, og at det — bl. a. under hensyn til neutraliteten varegrupperne imellem — måtte være en selvfølge, at den del af punktbeskatningen, som svarer til den indregnede engrosafgift, skulle bortfalde samtidig med engrosafgiftens bortfald. Herom blev også afgivet klare politiske tilkendegivelser ved ændringerne i 1965.

Vi henstillede derfor, at der blev givet de butikshandlende afgiftsrefusion for lagre af punktbeskattede varer på linje med den foreslåede refusion af betalt engrosomsætningsafgift.

I finansministeriets bemærkninger hertil, jfr. beretningen af 28. september 1965, er anført, at det vil være konsekvent at fastsætte refusionsbestemmelser som foreslået af Fællesraadet, såfremt punktafgifterne nedsættes.

Der ses ikke i bemærkningerne til lovforslaget af 7. december 1966 at være taget stilling til spørgsmålet, ligesom der ikke på anden måde foreligger nogen utvetydig tilkendegivelse om imødekomme af Fællesraadets ønske. Vi tillader os derfor at henstille, at der tages positiv stilling til dette spørgsmål samtidig med lovens eventuelle gennemførelse.

Ad § 41, stk. 2.

Denne bestemmelse fastsætter, at der som bevis for afgiftens betaling skal kunne fremlægges indkøbsfakturaer, toldkvitterin-